

Arrest

nr. 79 152 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam België binnen op 16 november 2009 en vroeg asiel aan op 17 november 2009.

1.2. Op 15 december 2010 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze beslissing bevestigd bij arrest nr. 57.918 van 15 maart 2011.

1.4. Op 29 maart 2011 dient de verzoeker een regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 29 november 2011 wordt die aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds november 2009 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen heeft gevolgd en ook op zijn werk Nederlands geleerd heeft, werkbereid is en een arbeidsovereenkomst voorlegt, en inburgeringscursus gevolgd heeft, goede contacten zou hebben en vele vrienden en een getuigenverklaring voorlegt verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst omdat dit een disproportioneel nadeel zou berokkenen aan verzoeker en dat al zijn integratie-inspanningen tevergeefs zouden geweest zijn. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedure. Deze procedure werd meer dan een half jaar geleden afgesloten. Het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, het betekend op 23.08.2011, is te wijten aan de houding van verzoeker zelf en kan dan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Zoals hierboven reeds vermeld kunnen de elementen m.b.t. de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform de wet van 15.12.1980.

Verder wordt aangehaald dat het voor verzoeker onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst, dat hij bij en terugkeer onnoemelijke morele en materiële schade zou oplopen omwille van ernstige problemen die hij gekend heeft in het land van herkomst en dat verzoeker geen verblijfsrecht heeft in enig ander land. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor die deze beweringen staven. Het is aan betrokkene om ten minste een begin van bewijs te leveren dat hij zich niet naar het thuisland zou kunnen begeven. De loutere bewering dat betrokkene bij terugkeer schade zou oplopen kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgewezen op met de beslissing weigering vluchtelingestatus en een gering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk 1 jaar en 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als kennelijk onredelijk kan beschouwd worden. Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien kan betrokkene zich steeds laten vertegenwoordigen door zijn raadsman. Niet verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij de hulp in te roepen voor de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt: “Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen – schending van artikel 9 bis vreemdelingenwet. De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu. Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass., 12 mei 1932, Pas. 1932, 1, 166). Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W. De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere

rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 134, PW, 19 6, 9). Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991 - schending van artikel 9 bis vreemdelingenwet. De regularisatie aanvraag van verzoeker werd verworpen omdat de dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden kon aantonen. In de ingediende aanvraag tot regularisatie, wees verzoeker onder meer op het volgende:

A. Principes

Artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 voorziet dat de aanvraag tot machtiging van verblijf in België kan worden ingediend wanneer buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. De wet definieert deze buitengewone omstandigheden niet. De Omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van voormalig artikel 9.3 (9 bis) van de wet van 15 december 1980 vereist dat de aanvraag op dubbele wijze gemotiveerd is en is naar analogie ook van toepassing op aanvragen die op heden worden ingediend. Enerzijds moeten buitengewone omstandigheden worden ingeroepen waarom de aanvraag niet volgens de normale weg wordt ingediend en anderzijds moeten de redenen worden aangetoond waarom de vreemdeling in België wenst te verblijven. De Raad van State heeft in het verleden meerdere malen beslist dat deze bijzondere omstandigheden niet noodzakelijk een overmacht moeten uitmaken (zie bijv. RvSt; 9 april 1998, n° 73.025, R.D.E., n°97, p. 71). De voormelde Omzendbrief stipuleert eveneens dat de verzoeker enkel moet kunnen aantonen dat het bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om daar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

B. Toepassing in onderhavig geval.

De onmogelijkheid voor verzoeker om terug te keren naar zijn thuisland om daar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen, blijkt uit een combinatie van volgende factoren:

1. Proportionaliteit: Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het verplichten van verzoeker om de aanvraag op te starten in zijn thuisland een te groot disproportioneel nadeel zou veroorzaken voor verzoeker. Een verplichte terugkeer van verzoeker brengt voor de Belgische staat geen enkel voordeel met zich mee in vergelijking met het immense nadeel dat dit oplevert voor verzoeker. Al zijn integratie inspanningen zouden tevergeefs geweest zijn... Hij zou zijn taalkennis verliezen, zijn vrienden, werkrelaties... Het is onmogelijk voor verzoeker terug te keren naar zijn thuisland om aldaar bij de Belgische ambassade zijn aanvraag in te dienen. Evenmin heeft verzoeker een verblijfsrecht in enig ander land van waaruit de nodige demarches zouden kunnen ondernomen worden.

2. Integratie

Tijdens de periode van verblijf in ons land, heeft verzoeker zijn uiterste best gedaan om zich te integreren in de Belgische samenleving. Hij verwijst hiervoor naar hetgeen sub 'I. Feiten' werd uiteengezet, namelijk: - taallessen Nederlands, - werkcontract, - inburgeringslessen, - goede contacten met vele vrienden; Verzoeker heeft voldoende uitgelegd waarom het voor hem zeer moeilijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst om vandaar uit een aanvraag tot regularisatie op te starten. Ook de omzendbrief (voormeld) stelt dat het niet onmogelijk moet zijn maar dat het voldoende is indien de persoon in kwestie kan aantonen, dat het voor hem zeer moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker roept in dat al zijn integratie-inspanningen verloren zouden gaan indien hij voor onbepaalde tijd zou dienen terug te keren naar zijn thuisland om van daaruit de aanvraag tot regularisatie op te starten. Hij voegde er tevens aan toe dat het voor hem nog steeds niet veilig is in zijn thuisland. Hij vreest nog steeds voor zijn leven., ofschoon zijn asielaanvraag werd verworpen door het Commissariaat-Generaal. De redenen waarom hij zijn land verlaten heeft zijn misschien niet van die aard om een bescherming te garanderen onder het verdrag van Genève, maar zij kunnen wel voldoende zijn om een onmogelijkheid tot terugkeer te verantwoorden. Om die reden is verzoeker van oordeel dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die verantwoorden dat hij de aanvraag tot machtiging van verblijf in België opstarten. Deze motivering kan niet weerhouden worden. Het middel is gegrond."

2.2. Verzoeker voert aan de schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de onjuiste gebrekkige of ontbrekende motivering in het licht van dezelfde bepalingen. Het middel bevat vervolgens een theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en een uiteenzetting over de buitengewone omstandigheden, waarbij hij verwijst naar de omzendbrief van 19 februari 2003.

2.3. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden konden onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of een reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België en niet in het buitenland is ingediend. (R.v.St, 9 december 2009, nr. 198. 769).

2.4. Aldus blijkt uitdrukkelijk dat precies die omstandigheden waarvan verzoeker in het middel betoogt dat ze buitengewone omstandigheden zijn, *“taallessen Nederlands, werkcontract, inburgeringslessen, goede contacten met vele vrienden”* de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België en niet in het buitenland is ingediend.

2.5. In de bestreden beslissing werd aldus een correcte toepassing gemaakt van het begrip *“buitengewone omstandigheden”* overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot de vrees die verzoeker alsnog zou koesteren in zijn land van herkomst, blijkt uit zowel de beslissing van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als uit het arrest van de Raad dat verzoeker in de mogelijkheid was om de hulp van de autoriteiten in te roepen, hetgeen hij nagelaten heeft. Aldus is er ook geen reden om deze elementen als buitengewone omstandigheden aan te nemen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC